

מסורת הש"ס

(א) [נכסיה: רעה]
(ב) [והוא: תלמידי חכמים]
(ג) [דבריו: ודבריו: ודבריו]
(ד) [מכאן: מכאן: מכאן]
(ה) [והוא: תלמידי חכמים]
(ו) [והוא: תלמידי חכמים]
(ז) [והוא: תלמידי חכמים]
(ח) [והוא: תלמידי חכמים]
(ט) [והוא: תלמידי חכמים]
(י) [והוא: תלמידי חכמים]
(יא) [והוא: תלמידי חכמים]
(יב) [והוא: תלמידי חכמים]
(יג) [והוא: תלמידי חכמים]
(יד) [והוא: תלמידי חכמים]
(טו) [והוא: תלמידי חכמים]
(טז) [והוא: תלמידי חכמים]
(יז) [והוא: תלמידי חכמים]
(יח) [והוא: תלמידי חכמים]
(יט) [והוא: תלמידי חכמים]
(כ) [והוא: תלמידי חכמים]
(כא) [והוא: תלמידי חכמים]
(כב) [והוא: תלמידי חכמים]
(כג) [והוא: תלמידי חכמים]
(כד) [והוא: תלמידי חכמים]
(כה) [והוא: תלמידי חכמים]
(כו) [והוא: תלמידי חכמים]
(כז) [והוא: תלמידי חכמים]
(כח) [והוא: תלמידי חכמים]
(כט) [והוא: תלמידי חכמים]
(ל) [והוא: תלמידי חכמים]

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

כה.

עין משפט
נר מצוה

רשב"א א"ב מ"י פ"ה מהל'
עבדים הלוי' שנת
עשין פו טושיע ויד' מ'
רבו פ"ה טו:
רשב"א ג' מ"י פ"ה מהל'
טומאה לנדה הלוי':
רשב"א ד' מ"י פ"ה מהל'
מהל' עבדים
הלוי' והלוי' שנת עשין
פו טושיע ויד' מ' רבו
פ"ה טו:
רשב"א ה' ז' מ"י פ"ה מהל'
מהל' פרה הלוי':
רבו ח' מ"י פ"ה מהל'
בית מקדש הלוי':
רבו ט' מ"י פ"ה מהל'
טומאה תה הלוי':
רשב"א י' מ"י פ"ה מהל'
מקואות הלוי':
שנת עשין רחמ' טושיע
ויד' מ' קל' פ"ה טו:
רשב"א י"א מ"י פ"ה מהל'
מקואות הלוי':
שנת הלוי' קל' טושיע
ויד' מ' קל' פ"ה טו:
ער' ל' מ"י פ"ה מהל'
שנת טושיע טושיע
פ"ה טו:
רשב"א י"ב מ"י פ"ה מהל'
מקדש הקדוש הלוי':

מוסף חובסות

א. שהוא טוב. חוס'
הרא"ש. מכשיל ומשפס.
ירושלמי. ג. ואין לזה הנה
שם בחי'. רשב"א.
ג. דהא לענין טבילה מודה
רבי רחמי' כמסור וירושלמי
ילפין עבד טבילה. חוס'
הרא"ש. ד. כיון דאשכחן
שן שאינו גלוי לגמרי
ולענין טבילה פ"ה לא
בעינן אלא שיהא ראוי
לביאת כיון ואפי' חסוב
גלוי לענין עבד סברא הוא
שאם היה לשון חסוב
גלוי לענין שום דבר גם
לענין עבד חסוב גלוי.
חוס' רשב"א. ה. חסוב נדה
סו: נוסף יפה. וכן הוא
במסכת החוס' לנדה.
ו. מ' לפי שאין כל שרת
במקדש יתור משפס'
עשרות גם שכן
מנחת הראוי לביאה אין
בו אלא כדי בליעת ששים
עשרות ולפיכך אין חוס'
מביאין בכלי אחד ס"א
עשרות לא היו יכולים
לכלול. רשב"א.

חוס' ר"י הוקן

נספח. שהיא בשורת
שאר האכילות. שסור.
שחקן ביצוי ונעשה פוס'
מחיה. אינה מטמאה
אלא בדבר שנתא כולו
כחור. דכתיב [ויקרא
יג. יכן לכל מראה
עני הכהן. אף הסירוס.
וכ"ש הלשון. וספסורא
הרלחמא כחמס מתניין
הרבי' הם [ודוקא ככר]
ראשי אברים יוצא לחרות]
וחו לא. דהא רבנן אמר'
ולשון אבר שספסורא הוא
דלא לא עלתה לו הווא.
לא הוה. דהווא בעינן
באבר גלוי (הווא) ולשון
לא אבר גלוי הוא. הווא
שליש ושכני' לטמא.
סת קאמר. מאברא. ולא
שיניס מים בתוך הווא.
וכל לשון אינו יכול
להוציא וטבילה מביאה
לא אשכחין אכל גניעה
בכל שהוא הייא גניעה.
לענין שרין. רבנן שרין

המנונא קרננא. פי' בקונטרס יושב קרנות אמה ולא בעל
מורה ור"מ פירש אמה אומר המנונא היינו חס גונא
דג חס' ואין כן אלא קר גונא דה שווא קר': **רבי** מדברא איה
למנונא. ור"מ מא' פריך לעיל מהוה על לשון דילמא הוואה שאני
לדאיתקא לעומתא אכל לענין ראשי
אברים מדמין לעצמיה וי"ל דע"כ
ליכא לדמיו לעצמיה שהרי שן ועין
דהו גלוי לענד שהוא יואל כהן
לחירות ולגבי טבילה הוה כעומן
דמקסין כעומן דלא בעינן ביאת מים:
כל הראוי לביאה ב'. עיקר מילתא
ד' יורא ב' המנחות והנסכים
(מנחות דף קג.) דמן אס אמר הרי עלי
מנחה של ששים ואחד עשרון מביא
ששים כנלי אחד והאחד כפני עצמו
ומפרש בגמרא משום דששים נגללין
וס"א אין נגללין ופרין כן אין נגללין
מאי הוה והתנן אס לא כלל כשר אמר
ר' יורא כל הראוי לביאה אין ביאה
מעכבא ואפי' לא כלל כשר וכל שאין
ראוי לביאה ביאה מעכבא ו דלר"י
לביאה בעין ואס תאמר מאי פריך
ואס לא כלל כשר נהי דלביאה לא
מעכבא היינו דוקא דנענד אכל
למחילה.

אף הסירוס בן עזאי אומר אף הלשון אומר מר רבי אומר אף הסירוס
סירוס דמאי אילימא סירוס גדיד היינו גוייה אלא לאו סירוס דרביעין רבי
אומר אף הסירוס ורבי לשון לא ורמינהו הרי מי שהיה מזה ונתזה הוואה
על פיו רבי אומר היזה וחכמים אומרים הלא היזה מאי לאו יעל לשונו לא על
שפתיו יעל שפתיו פשיטא מהו דתימא זימנא דחלים שפתייה קמ"ל והתניא
על לשונו ועוד תניא וישניטל רוב הלשון רבי אומר הרוב המדבר שבלשונו
אלא רבי אומר סירוס ולא מביעיא לשון בן עזאי אומר לשון אבל סירוס
לא ומאי אף אקמייתא אי הכי נקדמה דבן עזאי ברישא תנא שמעה
לדרבי וקבעה ושמעה לדרבן עזאי ותני וימשנה לא וזה ממקומה אמר
עולא הכל מודים בלשון לענין טומאה דגלוי הוא אצל השרץ מ"מ
יאשר יגע בו אמר רחמנא והאי נמי בר גניעה הוא לענין טבילה
כממון דמי מ"מ ירוחץ בשרו במים אמר רחמנא מה בשרו מ"מאבראי
אף כל מאבראי לא נחלקו אלא לענין הוואה רבי מרמי לה לטומאה ורבנן
מרמו לה לטבילה ותרוייהו בהאי קרא קמפלגי יהוה הטהור על הטמא
וגו' רבי סבר והוה הטהור על הטמא כיום השלישי וכיום השביעי וחטאו
רבנן סברי וחטאו כיום השביעי וכבם בגדיו ורחץ במים ורבנן נמי
גדמיה לטומאה מהרה מהרה הוה ליה למילף ורבי גרמיה לטבילה וכבם
בגדיו הפסיק הענין וסבר רבי לענין טבילה כממון דמי והואמר רבין מ"מאמר
רב אדא אמר רבי יצחק מעשה בשפחה של בית רבי שטבילה מילתה
ונמצא עצם בין שיניה והוצריכה רבי טבילה אחרת נהי דביאת מים לא
בעינן מקום הראוי לבוא בו מים בעינן כדרבי זירא דאמר רבי זירא כל
הראוי לביאה אין ביאה מעכבא בו ושאינו ראוי לביאה ביאה מעכבא בו
כתנאי

אף דקאמר בן עזאי: אקמייתא. קאי אשעריס וארבעה המניין אכל נגעים דקאמר
לרבי אומר אף הלשון: אלא לא גרסינן והכי גרסינן פנא שמעה לדרבי
וקבעה בו. קבעה אכל הראשונות והדר שמעה לדרבן עזאי: אלא לא גרסינן והכי גרסינן פנא שמעה לדרבי
וקבעה בלשון אף כמו שאמרנו בן עזאי. והיה לו לתנא לקובעין בין מ"מ קר' והדר למיתני חוספת סירוס ענה אלא שמתאמר שנקבעה של
רבי אלא ת"ק והיה שגורה בפי המלמדים קל כן זה של רבי ממקומה וסורו של בן עזאי אפריס לפי הגירסא השגורה בפה של
לשונות ולאחר ולגורסה בלשון אחר: לענין טומאה. דקיל מגע בית הסתמא אין טומאה ונפיק לן במסכת נדה (דף קמג.) מכל
אשר יגע בו הזו וגו' הא שטף טהור נתמיה הא טבילה צרי אלא כל אשר יגע בו הזו דכבר שהוא גלוי כידי וזו לא שטף עדיין כל
גופו במים שלא טבל מוויזו וכבם בגדיו: אשר יגע בו אחר רחמנא. האי קרא דידריו לא שטף במים הוא: בר גניעה. כידי הוא
בגלוי שהרי מוציא לשון ונוגעין בו בגלוי הילכך נגע שרץ בלשונו טמאה: כעומן דמי. ואין לר' ביאת מים בתוך הפה: אף כל
מאבראי. ולא שיכנס מים לתוך הפה ואף להוציא כל הלשון אינו יכול וטבילה למקט לא אשכחין אכל גניעה בכל שהוא הווא גניעה: אף כל
רבי. דריש על הטמא וחטאו חטוי על מקום טומאה הוה חטוי: ורבנן סברי וחטאו וכבם בגדיו ורחץ. בעינן חטוי שיפול על
מקום הראוי לרחיצה דהיינו טבילה: טהרה טהרה. הווא מעבילה: והוצריכה רבי טבילה אחרת. משום חזירה אלתא
עני ביאת מים לתוך הפה: בר יורא דאמר. במנחות (דף קג.) אין מביאין מנחה של ששים ואחד עשרון ככלי אחד דקיס
לכו לרבנן שאין נגללין יפה בשון וביד והיון זה וי' אין נגללין מאי הוה אס לא כלל כשר ואמר רבי יורא ענה כל
הראוי לביאה אין ביאה מעכבא בו ואפי' לא כלל כשר וכל שאין ראוי לביאה ביאה מעכבא בו דלר"י לביאה בעין:

כמנאי

בלשונו שהוא טמא אב הטומאה וטמא אדם וכלים. והאמר רבין. קסיד דהא דאמרין כממון דמי שאינו שיש שם דבר
חוצץ עלתה לו טבילה. פוקס הראוי. ואפילו לרבנן מודה בה דומא דבית הפתחים דתנן במקואות (פ"ח מ"ה) הקטנים ובית
הפתחים אינם צריכים שיכב בהם מים. ונרשין בנדה (סו. ב.) אמר רבא לר' יוחנן אדם בתוך ביתו שחזא אשה בשעת טבילה מידתה
קמיה במים. אלא מאי? אין צריכים ביאת מים אלא (בעו) מקום הראוי לכב בו מים מיהא בעו. כל הראוי לביאה. במנחות
(קג. א.) היא גבי ששים עשרון וכללים בכלי אחד ואין מביאים בו ביותר. והתנן אס לא כלל כשר. ומשני הכי.

יחרת וחתכה עבד יוצא ב' בהן לחירות אמר
רב יהונתן והוא שנספרת על גב היד: סבי
דנוניא לא אתו לפירקיה דרב חסדא אמר
ליה לרב המנונא זיל צנעינהו אול אמר להו
מאי טעמא לא אתו רבנן לפירקא אמרו ליה
אמאי ניתי דבעינן מיניה מילתא ולא פשט
לן אמר להו מי בעיתו מינאי מידר ולא
פשיטנא לכו בעו מיניה עבד שסרסו רבו
בבצים מהו כמון שבגלוי דמי או לא לא הוה
בידיה אמרו לו מה שמך אמר להו המנונא
אמרו ליה לאו המנונא אלא יקרננא אתא
לקמיה דרב חסדא א"ל מתניתא בעו מינך
ידתנן יעשרים וארבעה ראשי אברים שבאדם
כולם אין מטמאין משום מחיה ואלו הם ראשי
אצבעות ידים ורגלים וראשי אוזנים וראש
החוטם וראש הגוייה וראשי דדים שבאשה
רבי יהודה אומר אף שבאיש ותני עלה
יבכולם עבד יוצא בהם לחירות רבי אומר

אף הסירוס בן עזאי אומר אף הלשון אומר מר רבי אומר אף הסירוס
סירוס דמאי אילימא סירוס גדיד היינו גוייה אלא לאו סירוס דרביעין רבי
אומר אף הסירוס ורבי לשון לא ורמינהו הרי מי שהיה מזה ונתזה הוואה
על פיו רבי אומר היזה וחכמים אומרים הלא היזה מאי לאו יעל לשונו לא על
שפתיו יעל שפתיו פשיטא מהו דתימא זימנא דחלים שפתייה קמ"ל והתניא
על לשונו ועוד תניא וישניטל רוב הלשון רבי אומר הרוב המדבר שבלשונו
אלא רבי אומר סירוס ולא מביעיא לשון בן עזאי אומר לשון אבל סירוס
לא ומאי אף אקמייתא אי הכי נקדמה דבן עזאי ברישא תנא שמעה
לדרבי וקבעה ושמעה לדרבן עזאי ותני וימשנה לא וזה ממקומה אמר
עולא הכל מודים בלשון לענין טומאה דגלוי הוא אצל השרץ מ"מ
יאשר יגע בו אמר רחמנא והאי נמי בר גניעה הוא לענין טבילה
כממון דמי מ"מ ירוחץ בשרו במים אמר רחמנא מה בשרו מ"מאבראי
אף כל מאבראי לא נחלקו אלא לענין הוואה רבי מרמי לה לטומאה ורבנן
מרמו לה לטבילה ותרוייהו בהאי קרא קמפלגי יהוה הטהור על הטמא
וגו' רבי סבר והוה הטהור על הטמא כיום השלישי וכיום השביעי וחטאו
רבנן סברי וחטאו כיום השביעי וכבם בגדיו ורחץ במים ורבנן נמי
גדמיה לטומאה מהרה מהרה הוה ליה למילף ורבי גרמיה לטבילה וכבם
בגדיו הפסיק הענין וסבר רבי לענין טבילה כממון דמי והואמר רבין מ"מאמר
רב אדא אמר רבי יצחק מעשה בשפחה של בית רבי שטבילה מילתה
ונמצא עצם בין שיניה והוצריכה רבי טבילה אחרת נהי דביאת מים לא
בעינן מקום הראוי לבוא בו מים בעינן כדרבי זירא דאמר רבי זירא כל
הראוי לביאה אין ביאה מעכבא בו ושאינו ראוי לביאה ביאה מעכבא בו
כתנאי

אף דקאמר בן עזאי: אקמייתא. קאי אשעריס וארבעה המניין אכל נגעים דקאמר
לרבי אומר אף הלשון: אלא לא גרסינן והכי גרסינן פנא שמעה לדרבי
וקבעה בו. קבעה אכל הראשונות והדר שמעה לדרבן עזאי: אלא לא גרסינן והכי גרסינן פנא שמעה לדרבי
וקבעה בלשון אף כמו שאמרנו בן עזאי. והיה לו לתנא לקובעין בין מ"מ קר' והדר למיתני חוספת סירוס ענה אלא שמתאמר שנקבעה של
רבי אלא ת"ק והיה שגורה בפי המלמדים קל כן זה של רבי ממקומה וסורו של בן עזאי אפריס לפי הגירסא השגורה בפה של
לשונות ולאחר ולגורסה בלשון אחר: לענין טומאה. דקיל מגע בית הסתמא אין טומאה ונפיק לן במסכת נדה (דף קמג.) מכל
אשר יגע בו הזו וגו' הא שטף טהור נתמיה הא טבילה צרי אלא כל אשר יגע בו הזו דכבר שהוא גלוי כידי וזו לא שטף עדיין כל
גופו במים שלא טבל מוויזו וכבם בגדיו: אשר יגע בו אחר רחמנא. האי קרא דידריו לא שטף במים הוא: בר גניעה. כידי הוא
בגלוי שהרי מוציא לשון ונוגעין בו בגלוי הילכך נגע שרץ בלשונו טמאה: כעומן דמי. ואין לר' ביאת מים בתוך הפה: אף כל
מאבראי. ולא שיכנס מים לתוך הפה ואף להוציא כל הלשון אינו יכול וטבילה למקט לא אשכחין אכל גניעה בכל שהוא הווא גניעה: אף כל
רבי. דריש על הטמא וחטאו חטוי על מקום טומאה הוה חטוי: ורבנן סברי וחטאו וכבם בגדיו ורחץ. בעינן חטוי שיפול על
מקום הראוי לרחיצה דהיינו טבילה: טהרה טהרה. הווא מעבילה: והוצריכה רבי טבילה אחרת. משום חזירה אלתא
עני ביאת מים לתוך הפה: בר יורא דאמר. במנחות (דף קג.) אין מביאין מנחה של ששים ואחד עשרון ככלי אחד דקיס
לכו לרבנן שאין נגללין יפה בשון וביד והיון זה וי' אין נגללין מאי הוה אס לא כלל כשר ואמר רבי יורא ענה כל
הראוי לביאה אין ביאה מעכבא בו ואפי' לא כלל כשר וכל שאין ראוי לביאה ביאה מעכבא בו דלר"י לביאה בעין:

בלשונו שהוא טמא אב הטומאה וטמא אדם וכלים. והאמר רבין. קסיד דהא דאמרין כממון דמי שאינו שיש שם דבר
חוצץ עלתה לו טבילה. פוקס הראוי. ואפילו לרבנן מודה בה דומא דבית הפתחים דתנן במקואות (פ"ח מ"ה) הקטנים ובית
הפתחים אינם צריכים שיכב בהם מים. ונרשין בנדה (סו. ב.) אמר רבא לר' יוחנן אדם בתוך ביתו שחזא אשה בשעת טבילה מידתה
קמיה במים. אלא מאי? אין צריכים ביאת מים אלא (בעו) מקום הראוי לכב בו מים מיהא בעו. כל הראוי לביאה. במנחות
(קג. א.) היא גבי ששים עשרון וכללים בכלי אחד ואין מביאים בו ביותר. והתנן אס לא כלל כשר. ומשני הכי.

בלשונו שהוא טמא אב הטומאה וטמא אדם וכלים. והאמר רבין. קסיד דהא דאמרין כממון דמי שאינו שיש שם דבר
חוצץ עלתה לו טבילה. פוקס הראוי. ואפילו לרבנן מודה בה דומא דבית הפתחים דתנן במקואות (פ"ח מ"ה) הקטנים ובית
הפתחים אינם צריכים שיכב בהם מים. ונרשין בנדה (סו. ב.) אמר רבא לר' יוחנן אדם בתוך ביתו שחזא אשה בשעת טבילה מידתה
קמיה במים. אלא מאי? אין צריכים ביאת מים אלא (בעו) מקום הראוי לכב בו מים מיהא בעו. כל הראוי לביאה. במנחות
(קג. א.) היא גבי ששים עשרון וכללים בכלי אחד ואין מביאים בו ביותר. והתנן אס לא כלל כשר. ומשני הכי.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones